

JAKTKAMERATER: Ronny har jaktet på byfjellene i Bergen i mer enn 20 år. Både som ordinær jeger og på utallige ettersøk for viltforvaltningen. De siste årene med Hebbe som kamerat. I bakgrunnen: Byfjorden og Fløyen.

Plutselig stilner det og Hebbe kommer inn. Hva? Har han gitt seg? Sprang hjorten unna?

– Neida, det er vanlig at han kommer slik for å hente meg, sier hundejegeren.

Elghunden løper tilbake mot hjorten og losen starter på nytt. En liten stund. Et halvt minutt eller så. Deretter blir det stille. Ronny har børsa klar og nærmer seg stedet hvor losen kom fra. Ligger dyret der mellom einerbuskene?

– Det var som bare ...

Jegeren finner leiet tomt. Gresset er flatklemt og det lukter ramt av hjort. Midt i liggeplassen står to solide klauvavtrykk. Bredt. Dyret er støkket.

– Jeg trodde det skulle bli plankekjøring. Skadde dyr som har ligget så lenge reiser seg ikke. Du kan normalt gå inn på fem meter og skyte dem.

Hebbe er ute igjen og i hælene på hjorten. På andre siden av et dalsøkk hører vi en kort los før det stilner av igjen. Så kommer hunden inn. Nå er det tid for dagens lærdom. Og den er fascinerende:

– Legg merke til hvor vi er. Nøyaktig i den retningen som Hebbe markerte så grundig i den første pausen i morges. Han hadde denne hjorten i nesa! Han pekte rett mot leiet. Og vi var ikke mer enn et par hundre meter unna, konstaterer Ronny.

Sprangspor i stien. Etter en matpause følger vi etter hjorten. Pausen er viktig, fordi dyret bør få et forsprang. Både for å roe seg, men også for at luktstoffene i luften skal forsvinne. Hunden bør gå på spor og ikke overvær når man er langt unna dyret.

– Faktisk kan for varme spor gjøre at hunden mister dyret. Er det sterkt overvær kan den komme til å gå etter det i stedet for tråkket. Og duftstoffene som henger igjen i luften, de flytter seg jo gjerne bort fra sporet med trekken, sier Ronny.

Hebbe går med line og snuser i vei på hjortestien. Vi følger ned i en dal og opp på andre siden. Ronny forklarer at hjorten har valgt

SORT ELGHUND:
En bra jakthund med akkurat passe jaktlyst, mener Ronny Lentföhr.

områder. Trafikken har også krevd noen hundre hjorteliv her de siste tiårene.

– Se her!

Hundeføreren peker med geværpipen mot stien. Sprikende klauver. Hva tyder det på?

– Denne hjorten er litt for sprek. Nå har vi fulgt sprangspor i ti minutter. Jeg tror dette blir vanskelig.

Vi følger hunden og tråkket. Innimellom kjenner vi svak hjortelukt. Kanskje er det derfor Hebbe etter hvert mister sporet. Når han leder oss ut på grusveien skjønner vi det. Hjorten ville neppe løpt der midt på lyse dagen. Det skadde dyret lurte oss. Men hvor skadd er egentlig hjorten?

– Nei, denne vil nok klare seg. Når bukken kan spurte slik etter 15 timer har den ikke brukket bein, og har neppe indre blødninger, sier Ronny.

Diagnosen. Han vil gjøre ett forsøk til med å slippe hunden løs. Blir det ikke kontakt da, vil han avblåse.

– Hjorten kan være over alle hauger så sprek som den virker.

Hebbe søker et kvarter. Innimellom ringer Ronny for å høre hva den gjør. Han hører at den søker. Ingen los, ingen kontakt med hjort. Ettersøksjegeren ringer viltforvalter Hallvard Sandven i Bergen kommune for å rapportere:

– Denne kan vi la passere. Den virker ikke særlig skadet. Jeg gir meg.

Ronny mener dette er fordelen når det har gått lang tid siden ulykken: Er hjorten alvorlig skadd, vil den ikke reise seg slik denne gjorde.

Egentlig har den friskmeldt seg selv. Er det derimot kort tid siden skaden, kan man ikke vurdere det på samme måte. Før dyret har ligget ned og blitt ordentlig stivt, kan det derimot vandre kilometervis selv med avbrukne bein og indre skader.

Jeger og hund rusler tilbake mot bilen. Det ble ikke hjort på dem i dag. Egentlig det beste, for dødelige ulykker er det ingen som ønsker at viltet skal gjennomgå. Men med hjort midt i byen og titusenvise av biler på veiene hver dag går det ikke lang tid før det smeller igjen. Så lenge Vestlandet har så mye hjort som nå, blir ikke Ronny og Hebbe arbeidsledige.

SPRANGSPOR: Når klavene spriker slik har hjorten krefter. Etter 15 timers sårleie skal ikke sporene se sånn ut, dersom dyret er alvorlig skadd, mener ettersøksjegeren.

Chevalier
Canada Light

TRE VIKTIGE EGENSKAPER FOR SMYGGJAKTEN

LYDLØS, LYDLØS OG LYDLØS

Canada Light er smygjegerens favoritt!

En smidig lettvektsdress i den mest lydløse fleecetkvaliteten med vanntett Chevalite membran laminert direkte mot yttertøyet. Plaggene er virkelige lette og følsomme. Jakken har vanntette glidelåser og ventilasjon under armene. Buksen har selvfølgelig fasongsydd knær for bedre passform. Hurtigtørkende Supplex forsterkninger på knær og ankler for bedre riv og slitasjestyrke.

www.nordic-outdoor.no

Se våre websider som holder deg oppdatert om de siste produktnyheterne, hvor vi har våre kurs og aktiviteter, samt nyttige tips og annen produktinfo.

Tlf +47 64 83 89 00

NORDIC
OUTDOOR

Smell på smell i trafikken

2008 ble nok et trist år for hjorten i Bergen. 68 ganger smalt det mellom bil og hjort. – Det har ligget på dette nivået de siste årene, sier viltkontakt i Bergen Kommune, Ronny Lentföhr.

Han opplyser at de fleste ulykkene skjer i Bergen sør. Det hardest belastede punktet siste året har vært Kalandseid, på grensen mot Os kommune. Tidligere var problemet størst på Flyplassveien et par hundre meter før Bergen Lufthavn Flesland.

– Hogst av skog langs veien og blokkering av noen av hjortens trekkruiter har ført til færre kryssninger ved flyplassen. I tillegg har massiv utbygging og rasing av skog-områder ført til at det er færre hjorter i Flesland-området, opplyser Lentföhr.

Viltkontakten mener at det generelt tæses for lite hensyn til hjorteviltets trekkruiter i moderne byplanlegging.

– Hvis man bygger et industriområde midt i eldgamle trekkruiter, tvinges hjorten til å finne nye veier, for eksempel tvers over en motorvei. Det sier seg selv hvordan det går da, understreker Lentföhr.